

Arrest

nr. 49 503 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoeker vraagt zijn beroep te verwijzen naar de algemene vergadering, omdat hij vaststelt *“dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Verzoeker meent dat hij recht dient te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM en verzoekt derhalve de voorzitter de verwijzing naar deze vergadering.

1.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Vervolgens verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Khasavyurt, Republiek Dagestan, Russische Federatie. U bent religieus gehuwd met G. R. (...) (O.V. 6.407.683). In juli 2008 kwam een kennis van u, een zekere I. T. (...), u thuis opzoeken. Hij vertelde u dat hij betrokken was bij rebellenactiviteiten en vroeg of u hem geld kon lenen om voedsel te kopen voor de rebellen. U weigerde dit echter waarna hij wegging. Op 31 augustus 2008 vertrok u samen met enkele vrienden naar de rivier Terek waar jullie gingen vissen. Op 1 september 2008 's morgens vroeg belde uw broer A. (...) u op. Hij zei u dat er enkele uren eerder leden van ordediensten bij u thuis waren binnengevallen. Deze personen waren op zoek naar u, omdat ze u ervan verdachten hulp te bieden aan de rebellen. U besloot dat het beter was om niet terug naar huis te gaan. Uw vriend R. (...) bracht u met zijn wagen naar de vader van uw tante A. (...), die in de bergen in het afgelegen dorpje Turib woonde. Daar verbleef u tot mei 2009. Gedurende deze periode vernam u van uw broer A. (...) via de telefoon dat leden van ordediensten drie keer bij hen waren langsgekomen op zoek naar u, namelijk nog een keer in september 2008, in oktober 2008, en ook in december 2008. Om uw vrouw niet ongerust te maken, had uw broer A. (...) haar verteld dat u in België was. Uw vrouw vertrok daarom in april 2009 samen met jullie ernstig zieke zoontje I. (...) naar België. Van uw tante A. (...) die u regelmatig kwam opzoeken vernam u dat uw kennis I. T. (...) vermoord werd. U besloot het land te verlaten en naar uw vrouw in België te gaan. Dankzij een kennis van haar kon uw tante A. (...) voor u tegen betaling een internationaal paspoort bekomen. U reisde op 28 mei 2009 vanuit Makhatchkala met de bus naar Moskou. Daar nam u de trein naar Wit-Rusland vanwaar u met een andere trein verder reisde naar Teraspol, Polen. Aan de grens werd u echter tegengehouden door de Poolse autoriteiten en u vroeg asiel aan. U wachtte de beslissing inzake uw asielaanvraag niet af en vertrok in september 2009 naar België. U kwam op 25 september 2009 in België aan en vroeg op dezelfde dag asiel aan. Via de telefoon vernam u van uw moeder en uw broer A. (...) dat leden van ordediensten eind december 2009 nog een keer bij hen zijn langsgekomen op zoek naar u. Op 22 februari 2010 overleed jullie zoontje I. (...).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw intern paspoort, de geboorteakte van uw zoontje I. (...), en een attest van vaderschap.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolgd werd door de ordediensten omwille van uw vermeende betrokkenheid bij rebellenactiviteiten.

Vooreerst dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden bevatten met de verklaringen die afgelegd werden door uw vrouw. Zo verklaarde u aanvankelijk dat leden van ordediensten na de eerste inval op 1 september 2008 en in de periode dat u ondergedoken was in het dorpje Turib, namelijk vanaf september 2008 tot mei 2009, nog drie keer bij u thuis zijn langsgekomen. U preciseerde dat dit een eerste keer gebeurde in september 2008, vervolgens in oktober 2008, en de laatste keer eind december 2008. U stelde uitdrukkelijk dat de ordediensten in die periode enkel dan langsgekomen zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/06/2010, p. 3, 8). Toen de interviewer echter opmerkte dat uw vrouw tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaard had dat de ordediensten na de eerste inval op 1 september 2008 nog slechts twee keer gekomen waren, namelijk in december 2008 en in februari 2009 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van G. R. (...), d.d. 29/06/2009, p. 8-9), nuanceerde u uw verklaringen en beweerde u opeens dat het mogelijk is dat ze op andere momenten ook nog langsgekomen zijn. Verder kon u in het geheel niet uitleggen tot welke ordediensten deze personen precies behoorden. U stelde dat u niet aanwezig was bij deze invallen en dat enkel uw broer u hierover gesproken heeft. U verklaarde er ook niet zeker van te zijn of uw vrouw toen wel elke keer aanwezig was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/06/2010, p. 8). Deze verklaringen zijn echter niet aannemelijk. Redelijkerwijs kan immers verwacht worden dat u hierover sindsdien wel degelijk met uw vrouw gesproken zou hebben. Bovendien verklaarde u toch dat uw vrouw u wel verteld had dat deze personen haar tijdens één van deze invallen geslagen hadden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/06/2010, p. 8). Dergelijke tegenstrijdige en vage verklaringen ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig.

Verder kan er op gewezen worden dat u geen enkel begin van bewijs hebt voorgelegd met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Bovendien hebt u ook onvoldoende pogingen ondernomen om meer informatie te bekomen aangaande de evolutie van uw vervolgingsproblemen. Zo vermoedde u slechts dat u officieel in beschuldiging bent gesteld en dat er een rechtszaak tegen u begonnen is. U ging er van uit dat er convocaties op uw naam waren toegekomen, maar daar was u niet zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/06/2010, p. 7). Dergelijke vage verklaringen zijn niet aannemelijk te noemen, aangezien u verklaarde dat u sinds uw vertrek uit Dagestan toch nog om de twee maanden telefonisch contact hebt met uw moeder en uw broer A. (...) (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/06/2010, p. 3). U beweerde aanvankelijk dat u uw familieleden via de telefoon niet om meer informatie durfde vragen om hen niet in gevaar te brengen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/06/2010, p. 7). Deze uitleg is weinig overtuigend, aangezien er ook andere mogelijkheden bestaan om dergelijke informatie te bekomen. Bovendien verklaarde u later zelf dat u uw familieleden wel om meer informatie kon vragen, maar dat u daar nooit eerder aan gedacht had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/06/2010, p. 7). Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen echter op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten in uw land van herkomst ernstig ondermijnd door het feit dat u zich blijkbaar tot dezelfde autoriteiten zou gewend hebben om een reispaspoort aan te vragen dat u, zoals blijkt uit de stempel die aangebracht is in uw intern paspoort (pagina 19), op 23 februari 2009 oftewel op het ogenblik dat u volgens uw verklaringen al herhaaldelijk door uw autoriteiten zou zijn geviseerd, ook effectief verkregen hebt. Gezien uw verklaringen dat u vanaf september 2008 gezocht werd door de ordediensten op verdenking van betrokkenheid bij rebellenactiviteiten, is het niet aannemelijk dat u zich dan nog tot de autoriteiten zou wenden om een reispaspoort te bekomen. U verklaarde weliswaar dat u niet zelf naar de bevoegde instanties durfde gaan en dat uw tante het daarom in uw plaats heeft gedaan. U verklaarde dat uw tante een vriendin had die in Khasavyurt op de bevoegde dienst werkte en dat deze persoon voor u tegen betaling een reispaspoort geregeld heeft. Deze uitleg is echter niet overtuigend, aangezien er toch van uitgegaan kan worden dat u op die manier hoe dan ook onder de aandacht komt van de autoriteiten die u reeds viseren. Bovendien kon u opmerkelijk weinig informatie geven hoe deze persoon dan precies voor u een reispaspoort geregeld zou hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/06/2010, p. 4, 9).

De vaststelling dat u na uw vertrek uit Dagestan blijkbaar gewoon onder uw eigen naam door de Russische Federatie gereisd heeft doet verder afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging door de ordediensten. U verklaarde dat u uit vrees om gearresteerd te worden door de ordediensten

sinds september 2008 tot mei 2009 de hele tijd ondergedoken leefde in de bergen in het afgelegen dorpje Turib (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/06/2010, p. 6-7). U stelde weliswaar dat er tijdens uw reis per bus vanuit Makhatchkala naar Moskou geen identiteitscontroles gebeurden, omdat de chauffeur aan elke controlepost geld betaalde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/06/2010, p. 5, 8). In Moskou zou u echter zelf een treinticket hebben gekocht. U beweerde dat u toen uw intern paspoort niet getoond heeft, maar dat u wel uw naam opgegeven hebt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/06/2010, p. 5). Toen de interviewer opmerkte dat u dan toch wel een risico genomen had, verklaarde u aanvankelijk dat u toen niet officieel gezocht werd. Onmiddellijk daarna stelde u dan weer dat u daar eigenlijk niet zeker van was, maar dat u gewoon het risico genomen had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/06/2010, p. 8). Dergelijke verklaringen zijn echter weinig aannemelijk.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw intern paspoort, de geboorteakte van uw zoon, en het attest van vaderschap bevatten namelijk enkel persoonsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, G. R. (...) (O.V. 6.407.683), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, op 31 juli 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Deze beslissing werd bij arrest d.d. 28/12/2009 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker roept in een enig middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motivering. Voorts beroept verzoeker zich op de schending van de algemene

rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting en op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM en meent hij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet aanvoert op welke manier artikel 48/2 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich in zijn betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst verzoeker erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3.1. Verzoeker werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoeker vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van de Conventie van Genève. Verzoeker staft dit aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.3.2. De Raad wijst erop dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Waar uit verzoekers betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoeker zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt

dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.7.1. Verzoeker kan niet akkoord gaan met de verwerping van zijn asielverzoek onder meer om onderstaande redenen.

Verzoeker is ervan overtuigd dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst. Hij spreekt niet alleen uit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring, maar ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Verzoeker stelt dat het Cedoca-document correct is maar totaal verkeerd geïnterpreteerd en de conclusie onjuist is. Verzoeker verwijst dan ook naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal, m.n. "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" en naar het standpunt van het UNHCR, m.n. "*Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien*" van 7 april 2009, en geeft uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer. Ten slotte verwijst verzoeker nog naar enkele "*passages, het zijn wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005*".

3.2.7.2. De Raad wijst verzoeker erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een loutere verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten, de 'algemene situatie' in het land van herkomst en een algemene omschrijving van de situatie van behandeling van Tsjetsjeense asioldossiers, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854) volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoeker op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Bovendien wijst de Raad erop dat alle aangehaalde bronnen waarnaar verzoeker verwijst handelen over de situatie in Tsjetsjenië daar waar verzoeker afkomstig is uit Dagestan. Voormelde verwijzingen missen derhalve feitelijke grondslag.

3.2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkele moeite doet de uitgebreide motivering van verwerende partij te weerleggen. Zowel de motieven betreffende het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas – waarop verzoeker derhalve ook niet langer kan steunen teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet – de desinteresse in de verdere evolutie van het voorgehouden vervolgingsprobleem, het ontbreken van enig begin van bewijs, als de specifieke

motivering in het kader van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet die gesteund is op informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 16, deel 1) worden door verzoeker ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

3.2.9. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten, het verhoorverslag van zijn echtgenote (administratief dossier, stuk 16, deel 2) en de uitgebreide landeninformatie Dagestan (administratief dossier, stuk 16, deel 1) en dat verzoeker tijdens het meer dan twee uren durende gehoor op het Commissariaat-generaal van 18 juni 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.11. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT